POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 5 lipca 2006 r. *

W sprawie T-357/05

Comunidad Autónoma de Valencia — Generalidad Valenciana (Hiszpania), reprezentowana przez J.V. Sáncheza-Tarazagę Marcelino,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Escobara Guerrero i A. Weimara, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 1867 wersja ostateczna z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie zmniejszenia pomocy udzielonej z Funduszu Spójności grupie projektów nr 97/11/61/028 dotyczących odprowadzania i oczyszczania ścieków w regionie wybrzeża Morza Śródziemnego Comunidad Autónoma de Valencia (Hiszpania),

* Język postępowania: hiszpański.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij i I. Pelikánová, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Okoliczności faktyczne i przebieg postępowania

1 Pismem zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 19 września 2005 r. skarżąca wniosła skargę na decyzję Komisji C(2005) 1867 wersja ostateczna z dnia 27 czerwca 2005 r. w sprawie zmniejszenia pomocy udzielonej z Funduszu Spójności grupie projektów nr 97/11/61/028 dotyczących odprowadzania i oczyszczania ścieków w regionie wybrzeża Morza Śródziemnego Comunidad Autónoma de Valencia (Hiszpania).

2 W skardze zaznaczono, że skarżącą reprezentuje J.V. Sánchez-Tarazaga Marcelino, „letrado", należący do jej służb prawnych. Do skargi dołączono zaświadczenie zastępcy dyrektora służb prawnych skarżącej, potwierdzające, że J.V. Sánchez-Tarazaga Marcelino jest umocowany do reprezentowania skarżącej w przedmiotowym sporze.

3 W dniu 25 listopada 2005 r. Sąd na podstawie art. 44 § 6 regulaminu Sądu wezwał skarżącą do udowodnienia, że jej przedstawiciel posiada uprawnienia adwokata będącego członkiem izby adwokackiej w Hiszpanii oraz przedstawienia stosownych dokumentów. Jednocześnie strony zostały poinformowane, że termin na przedstawienie odpowiedzi na skargę został zawieszony aż do odwołania. w dniu 7 grudnia 2005 r. Sánchez-Tarazaga Marcelino przedłożył odpowiedź wyjaśniającą, że pomimo iż nie jest członkiem izby adwokackiej, na podstawie prawa hiszpańskiego jest uprawniony do reprezentowania skarżącej przed sądem krajowym, jak i wspólnotowym.

4 W dniu 22 grudnia 2005 r. Comunidad Autónoma de Andalucía — Junta de Andalucía złożyła wniosek o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta. Skarżąca i Komisja przedstawiły swoje uwagi odnośnie dopuszczalności takiego wniosku, odpowiednio w dniach 7 i 18 marca 2006 r.

Co do prawa

5 Zgodnie z art. 111 regulaminu, jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo wyraźnie pozbawiona podstawy prawnej, Sąd może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem.

6 W niniejszej sprawie Sąd postanawia, na podstawie tego przepisu, podjąć decyzję bez prowadzenia dalszych czynności procesowych.

7 Zgodnie z art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości, który znajduje zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 tegoż statutu, strony nieuprzywilejowane muszą być przed sądami wspólnotowymi reprezentowane przez adwokata, to jest, zgodnie z wersją hiszpańską, przez osobę mającą tytuł „abogado".

Ponadto z art. 19 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości jasno wynika, że możliwość reprezentowania przed sądami wspólnotowymi stron innych niż państwa członkowskie i instytucje wspólnotowe przez określoną osobę uzależniona jest od spełnienia łącznie dwóch warunków, a mianowicie żeby osoba ta była adwokatem lub radcą prawnym i żeby była uprawniona do występowania przed sądem państwa członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG). Wymagania te stanowią podstawowe zasady proceduralne, których niedotrzymanie powoduje niedopuszczalność skargi.

8 Uzasadnieniem wymagań zawartych w art. 19 statutu Trybunału jest status adwokata jako osoby wspomagającej wymiar sprawiedliwości, której zadaniem jest udzielenie klientowi potrzebnej mu pomocy prawnej, przy zachowaniu całkowitej niezależności i w nadrzędnym interesie wymiaru sprawiedliwości. Ochrona statusu adwokata ma za przeciwwagę etykę zawodową, egzekwowaną w interesie ogólnym przez uprawnione do tego instytucje. Koncepcja ta zgodna jest z tradycją prawną wspólną państwom członkowskim i została przyjęta również we wspólnotowym porządku prawnym [wyrok Trybunału z dnia 18 maja 1982 r. w sprawie 155/79 AM & S przeciwko Komisji, Rec. str. 1575, pkt 24 oraz postanowienie Sądu z dnia 28 lutego 2005 r. w sprawie T-445/04 ET przeciwko OHIM — Aparellaje eléctrico (UNEX), Zb.Orz. str. II-677, pkt 8].

9 Ta niezależność i działanie w nadrzędnym interesie wymiaru sprawiedliwości mogłyby zostać zagrożone, gdyby dopuszczono, że strony inne niż określone w art. 19 akapit pierwszy i drugi statutu Trybunału (nazywane „stronami uprzywilejowanymi") mogą być reprezentowane przed sądami wspólnotowymi przez osobę niemającą statusu adwokata będącego członkiem izby adwokackiej, ale związaną stosunkiem pracy. Taka osoba miałaby równy status z pełnomocnikiem w rozumieniu art. 19 akapit pierwszy statutu Trybunału. a możliwość bycia reprezentowanym przez pełnomocników jest, zgodnie z art. 19 akapit trzeci statutu Trybunału, zarezerwowana wyłącznie dla stron uprzywilejowanych.

10 Jako że J.V. Sánchez-Tarazaga Marcelino nie jest członkiem izby adwokackiej, nie jest zatem adwokatem (abogado) w rozumieniu art. 19 statutu Trybunału. Tak więc, nawet jeśli zgodnie z prawem hiszpańskim może on reprezentować skarżącą, nie będącą stroną uprzywilejowaną, w ramach sporów toczących się przed wszystkimi sądami, nie spełnia on pierwszego z dwu warunków zawartych w art. 19 akapit

czwarty tegoż statutu i nie jest w związku z tym uprawniony do reprezentowania skarżącej przed Sądem.

11 Stwierdzenie to nie może zostać podważone przez fakt, że w innej sprawie pewna hiszpańska autonomiczna wspólnota była reprezentowana przez członka swoich służb prawnych, niebędącego członkiem izby adwokackiej (postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie T-29/03 Comunidad Autónoma de Andalucía przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2923). W tej sprawie bowiem Komisja najpierw podniosła kwestię reprezentacji skarżącej w ramach zarzutu niedopuszczalności, który następnie wycofała. Ponieważ skarga została odrzucona jako niedopuszczalna z innych względów, Sąd w swoim postanowieniu nie wypowiedział się odnośnie kwestii reprezentacji strony skarżącej.

12 Z powyższych rozważań wynika, że niniejsza skarga powinna zostać odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

13 W tych warunkach nie rozstrzyga się w przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożonego przez Comunidad Autónoma de Andalucía — Junta de Andalucía.

W przedmiocie kosztów

14 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ strona skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami. Natomiast strona skarżąca, Komisja i Comunidad Autónoma de Andalucía — Junta de Andalucía pokrywają własne koszty wynikające ze złożenia wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

postanawia:

1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.

2) Wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta pozostaje bez rozpatrzenia.

3) Strona skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty Komisji z wyjątkiem kosztów wynikających ze złożenia wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

4) Strona skarżąca, Komisja i Comunidad Autónoma de Andalucía — Junta de Andalucía pokrywają własne koszty wynikające ze złożenia wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 5 lipca 2006 r.

Sekretarz — Prezes

E. Coulon — J. Pirrung